

מרגש: הגב' רחל הבר תחי' אשת הרב אברהם ישעיהו הבר זצ"ל בפרקי יומן מחייו ארוכי המעש

139. למה לוותר על פיצויו?

ההחלטה שהלכה איתו להיות נאה דורש ונאה מקיים. על הניסיון שלו למנף ניסיונות, להידמות לרב הבר. "החיים מזמנים לכל אחד מאתנו ניסיונות קטנים או גדולים. בעקבות הלימוד מבעלך יוני היה בחור מתבונן, הוא תמיד הסתכל פנימה, ניסה לראות מה אומר לו הניסיון מבפנים, איך הוא יכול למנף אותו", היא מספרת. אני מתרגשת שוב, מודה לה על השיחוף.

לאורך היום אני מהרהרת בדברים. מרגישה כמה נכונים הם. בעלי היה אדם פנימי אמתי. כל אירוע שעבר עליו, שלח אותו

להתבונן פנימה. הוא לא הסתכל על התמונה החיצונית, בחר להבין מה היא אומרת לו מבפנים. לאן הוא יכול לבחור לקחת אותה ומה יכול לעשות איתה הלאה. העולם הזה מכונה, כידוע, 'נווה התלאות'. חייו של בעלי היו רצופי ניסיונות. בשנים בהן התפללנו לילדים, בשנים בהן הוא לקה בכליותיו, בתקופת המשפט והמעצר, בזמן בו רגלו נפגעה, בכל פעם כזאת, במקום להסתכל על התמונה

מבחוץ, לראות את אולם בית המשפט או את צילום הרנטגן של רגלו שלא פוענח נכון, הוא בחר לצלול פנימה. לראות מה הוא יכול ללמוד ממה שקורה, מה אפשר לקחת הלאה ואיזו תועלת מעשית הוא יכול להביא לעולם.

לאחר שרגלו של בעלי נפגעה היו לא מעט אנשים שניסו לשדל אותו לעשות משהו בעקבות הפגיעה. "תתבע אותם!", הם אמרו. "זו רשלנות רפואית. אפס קריאת נתונים. נתונים לא דברים בשמים! איך הם יכלו לזלזל ככה בחיים שלך, בבריאות שלך? תתבע אותם!!". אנשים מסביב כעסו באמת. בעלי לא הבין. לשם מה לתבוע את בית החולים? בשביל הפיצויו? אם בורא עולם רוצה לשלוח לו כסף, יש לו דרכים נעימות יותר לעשות את זה. בשביל הנקמה? הוא מעדיף לא להיות שם. למען ישמעו ויראו? זה לא התפקיד שלו כרגע. במקום להשקיע את האנרגיה בתביעה שלא תניב דבר, הוא העדיף להשקיע אותה בנקודת הבחירה שלו, לצלול למקומות עמוקים, מתבוננים וחוקרים, להבין מה הוא יכול ללמוד ממה שקרה. מה יכול ללכת איתו הלאה. מה יוכל להביא לו תועלת ולשמח אותו, במקום להיתקע במקום הכאוב והפגוע.

"מכל דבר יש מה לקחת", הוא אמר לי. ואני האמנתי. עובדה, ממחלת הכליות שלו קמה 'מתנת חיים', מתקופת המשפט התפתחה בו עוצמה ונקודת אמת חזקה ובלתי מתפשרת, וכן הלאה. מכל דבר בחיים יש מה לקחת, מכל דבר אפשר להתרומם, אנחנו רק צריכים להתבונן, להאיר את נקודת הבחירה שלנו ולצעוד איתה קדימה.

"החלטתי לשתף אותך", במילים אלו נפתחת הודעת מייל שאני מקבלת באותו בוקר. העיניים שלי רצות על המילים. קוראות אותן מהר. עוצרות בסוף, מתחילות מתחילה. עכשיו אני קוראת לאט, מתרגשת ודומעת. "הבן שלי נפל בעזה", פותחת אימו של יוני את המייל. "הוא השאיר אחריו המון מכתבים ויומנים שכתב בשנים האחרונות. בתחילה לא נגענו בהם. לא העזתי, הרגשתי שאין לי רשות לחזור לעולמו הפרטי. שבועות ארכו עד שפתחתי את היומן הראשון. אם אני חי, תסגרו את היומן הזה עכשיו, זו סתם חטטנות. אם אני לא חי אתם יכולים לקרוא את הדברים שכתבתי, היה כתוב בעמוד הראשון, אז קראתי".

אני ממשיכה לקרא את המייל, מנסה להבין איך הדברים קשורים אלי. "באחד העמודים כתב יוני שלי מכתב לרב הבר - בעלך זכרונו לברכה. המכתב נכתב בשנת תשפ"א, כשנה לאחר פטירתו של הרב וחשבתי שיעניין אותך לקרוא אותו", כך כותבת לי האם. העיניים שלי קופצות פנימה, אל מכתב שכתב בחור לבעלי שכבר אינו איתנו.

"לרב הבר ז"ל", פותחות המילים. מספרות על היכרות שהתנהלה לאחר הפטירה. "אינך מכיר אותי, אתה גם לא חי ואין לך דרך לענות לי כעת, אבל אני רוצה לספר לך ששנים אני עוקב אחרך ולומד את אישיותך. כשהיית איתנו חשבתי עליך, רציתי לתרום כליה, הבנתי שאני מנוע מוכך בגלל גילי הצעיר, ובכל זאת, המושכתי להתחקות אחרך. למדתי ממך את העניין של נקודת הבחירה. בנושא הזה אתה מורה דרכי ממש. הרב הבר, עברת בחייך ניסיונות רבים, בכל פעם הייתה בידך הבחירה איך להתמודד ובחרת למנף את הניסיונות שלך למקום של עשייה ושל זיכוי הרבים. נקודת הבחירה נמצאת אצל כל אחד מאיתנו, אצל חלקנו היא מוארת ובליבם של אחרים היא כבויה. אצלך היא הייתה ברורה, בוקת ומדויקת ואני מנסה ללכת בדרכך, להדליק את הנקודה הזאת, לבחור בטוב.

בהערכה, יוני". זהו, אלו המילים. ואני מוצאת את עצמי דומעת מולן. סתם ביום של חול באמצע השבוע, בעלי כבר מזמן אינו כאן, ועדיין, הטוב שלו ממושיך להאיר את העולם. ולא רק בנושא הכליות. שוב מעמיקה בתוכי ההכרה שכל אדם מותיר חותם בעולם, ואף פעם לא נוכל לדעת כמה רחוק הוא יגיע.

"אם תרצי ליצור איתי קשר, אשמח", כותבת לי האם. מוסיפה את מספר הטלפון שלה. אני מצלצלת. שומעת ממנה על ילד מתוק, על